

ζυγον, τὴν μινανθεῖσαν Χριστιανήν; Ὁ θάνατος! Μόνος ὁ θάνατος ὑπῆρχε διὰ τὴν Μαρίαν ἢ μόνῃ ἐντιμος καὶ ἀνταξία Χριστιανῆς διέξοδος ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ἣ τοσοῦτον μοιραίως αἴφνης εὐρέθη.

Οἱ Τοῦρκοι, καλῶς πρὸ καιροῦ κατασκοπεύσαντες τὰ πάντα, εἶχον διανεμηθῆ εἰς διαφόρους θέσεις. Ἐκτὸς τῶν φυλακτόντων τὰ παράθυρα, ἄλλοι, εἰσορμήσαντες εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ὄθουν βιαίως τὴν θύραν ὅπως εἰσέλθωσιν. Σκοτοδιωθῶσα ἡ Μαρία καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει τὸν περὶ ὑπάρξεως καὶ πίστεως ἀγωνιζομένη τρομερὸν ἀγῶνα, συνήθροισε δι' ὑπερκνθρώπου δυνάμεως ὅσα ἐπιπλα περισσότερα ἡδύνατο ὀπισθεν τῆς θύρας ἵνα κατορθώσῃ νὰ ὀχυρωθῇ.

Παρ' οὐδενὸς ἀνθρωπίνου πλάσματος ἡδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν, ἄλλως δὲ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τοιαύτην· καὶ ἂν ὅμως ἐπεκαλεῖτο, εἶναι πιθανὸν ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤκουεν αὐτήν, διότι οἱ Χριστιανοὶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναῷ, οἱ δὲ Τοῦρκοι κατῴκουν πολὺ μακρὰν. Σιγῇ ἀπαισία ἐπεκράτει καὶ μόνος ὁ λύχνος τῶν εἰκόνων, ὡς ἀκοίμητος τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸς παρηκολούθει τὸ σπαρρακτικὸν δράμα. Τὰ κιβώτια καὶ αἱ στρωμακαὶ ἐσύρθησαν πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κλονουμένης θύρας· ἀλλ' εἰς μάτην· καὶ φρουρίου πύλην ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντιστῇ κατὰ τοιαύτης βιαίας ἐπιδρομῆς ἀνθρώπων ἐλαυνομένων ὑπὸ πόθου ἡδονῆς καὶ ὑπὸ μίσους θρησκευτικοῦ κατὰ Χριστιανῆς. Ὡστε τί ἡδύνατο, εἰς ἀνθρώπος αὐτή, καὶ γυνή, ἀοπλος καὶ ἀπαράσκευος πρὸς ἀμυναν, ὅσον γενναία καὶ ἂν ἦτο, κατὰ ἐπὶ τὰ θηρίων, ἄτινα ἐδίψων ὡς δαίμονες τοῦ Ἄδου αἶμα χριστιανικόν; Ἐξάλλος, παράφρων ἐκ τῆς ἀπογνώσεως, ἠγνόει τί νὰ πράξῃ. Εὐρίσκειτο ἐπὶ ζυροῦ ἀκμῆς. Ἐν ᾧ δὲ πανταχοῦ ἐστρεφε τὰ ἐξηγριωμένα ὄμματα αὐτῆς, μόνον πρὸς τὸ δωματίον τῆς Εὐδοκίας, δὲν ἐστρέφετο, ἵνα μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τοὺς ἀγρίους διώκτας αὐτῆς κατὰ τοῦ προσφιλοῦς κορασίου. Ἐζῆτει ὄπλον τι, σιδηρὸν τι, ῥάβδον τινά, τέλος πάντων ὄργανόν τι οἷον δῆποτε, ὅπερ νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ὄπλον, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀνευ ἀντεκδικήσεως οἷας δῆποτε. Μόνος ὁ σιδηροῦς μοχλὸς τῆς θύρας ἤρχετο πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' ἂν ἀφῆρεῖτο αὐτὸς ἐκεῖθεν, τίς ἤθελε κωλύσει τὴν θύραν ν' ἀνοιχθῇ εἰς τὴν πρώτην ὄθησιν τῶν ἀγρίων πολιορκητῶν; Ἐν τούτοις εὖρε μικρὸν πέλεκυν, ὃν Σατὴρ ὀνομάζουσι τουρκιστί, χρησιμεύοντα εἰς τὴν λειανσιν τῶν κρεάτων ἐπὶ τοῦ ἐπικόπου.

Ὁ ναυαγὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ δὲν θὰ ἐνηγκαλιζέτο μετὰ πλείονος στοργῆς τὴν θεόθεν προσηνεχθεῖσαν αὐτῷ σανίδα, μεθ' ὅσης ἤρπασεν ἡ Μαρία τὸν πέλεκυν. Οἱ δῆμιοι ὅμως αὐτῆς ἐξηγριώθησαν τότε εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ὁρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἀνεχατίσθη ὑπὸ τῶν προταθεισῶν λεπίδων, ἐν ᾧ

ἀγρίως ἔκοπτον διὰ τῶν μεγάλων μαχαίρων αὐτῶν οἱ ἕτεροι τὰς σανίδας τῆς θύρας.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Γ

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ρωμαῖος, ἐπιβαίνων τοῦ φαιοχρόου γηραιοῦ ὄνου του, διήνυε τὸ τελευταῖον διάστημα τῆς δημοσίας ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας εἰς τὴν φωλεὰν τῶν παλαιῶν Σαρακηνῶν, τὸ σημερινὸν Ταυρομένιον.

Ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπὶ τοσοῦτον ἠῤῥξανεν ἡ ἀνησυχία, ἣν τῷ προῦξένουν μυρία κκαὶ προαισθήσεις· διότι τίς ἡδύνατο νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ὁ παλιὸς του φίλος, ὁ μαρκήσιος δέλλα Ροβέρε, ὃν τόσον ἐπήνει ἐνώπιον τοῦ ἐκ Παλέριου μοναχοῦ, κατήχετο ἀκόμη ὑπὸ τῶν ἰδίων με αὐτὸν αἰσθημάτων; Τίς οἶδεν ἂν οὗτος, καθ' ὃ βέβαιος ὅτι ἡ ἕξωσις τῆς δυναστείας θὰ συνεπήγετο καὶ τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν λειαν περιπεπλεγμένων ἀτομικῶν του ὑποθέσεων, δὲν ἦτο ἔτοιμος νὰ συμβουλευθῇ πᾶν δυνατόν μέσον, καὶ αὐτῆς τῆς ληστείας μὴ ἐξαίρουμένης, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἢ παρὰ πᾶσι τόσον ποθητῇ αὐτῇ ἕξωσις;

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ προαίσθησις αὕτη τοῦ Ρωμαίου ἦτο λίαν βάσιμος.

Ὁ δὸν Φίλιππος, μαρκήσιος δέλλα Ροβέρε, βαρόνος τῆς Ρόκκα-φιορίτα, ρωμαλαῖος, ὑψηλὸς γέρον, τὸ γένος ἔλκων ἐκ τῶν κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα εἰσβαλόντων εἰς τὴν Νῆσον Νορμανδῶν, ἐσυνήθιζεν, ὅπως ὁ πάππος του καὶ ὁ πατήρ του, οὐδεμίαν νὰ λαμβάνῃ φροντίδα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας του, καθ' ἑκάστην μόνον τετραμηνίαν ἐδέχετο τὸν πληρεξούσιόν του, τὸν ἐπιστάτην Ἰωσήφ Ροῦσσον, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανε τὸ προῖόν τῶν εισοδημάτων του.

Τὸ τοιοῦτον ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξηκολούθησεν, ὅτε πρῶτον τινὰ ὁ Ἰωσήφ, με ὑφρος περίφροντι, ἀναγγέλλει εἰς τὸν ἐκκληκτον μαρκήσιον τὴν οὐχὶ τόσον εὐάρεστον θέσιν του· τὰ χρέη εἶχον σχεδὸν ὑπερβῆ τὰ εισοδήματά του, τὰ δὲ ἕξοδα τῆς καλλιέργειας τῶν γαιῶν του ὑπερέβαινον τὰ ἕσοδα τῆς συγκομιδῆς.

Οὐδέποτε ὁ μαρκήσιος περιέμενε τοιαύτην ἀναγγελίαν· οὐχ ἦττον οὐδέποτε σκεφθεὶς περὶ τῆς περιουσίας του, ἐν καλῇ καταστάσει οὔσης, πολὺ ὀλιγώτερον ἡδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο τώρα, ὅτε αὕτη δεινὴς ἔπασχεν· ἐπομένως ἠναγκάσθη νὰ ἀκούσῃ ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ πονηροῦ ἐπιστάτου του, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη διὰ μέσου τοῦ τραπεζίτου Λέρχε νὰ πωλήσῃ

εἰς συμφέρουσαν τιμὴν τὰ ἐν Ροβέρε καὶ Ρόκκα-φιορίτα κτήματά του, ἐκ τοῦ τιμήματος δὲ καὶ τὰ χρέη του νὰ πληρώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ ἀρκετά, δι' ὧν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ἐν Ταυρομενίῳ μέγαρόν του.

Οὕτω πράγματι συνέβη ὅποια ὅμως ἦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ μαρκησίου, ὅτε, μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός, μακθάνει ὅτι ὁ νέος ἀγοραστής τῶν κτημάτων του δὲν ἦτο ἄλλος τις ἢ ὁ ἐντιμος ἐπιστάτης τοῦ Ἰωσήφ Ροῦσσος. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον τοῦτο.

Ἡ ἐκπληξίς του μετεβλήθη εἰς φοβερὰν ὀργήν, ὅτε, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰδησιν ταύτην, λαμβάνει ἐκ μέρους τοῦ ἐπιστολῆν, δι' ἧς οὗτος μετὰ προσπεποιημένης εὐγενείας τῷ ἀναγγέλλει ὅτι ἂν καὶ κατὰ βάθος ἀπεχθάνεται τοὺς τίτλους καὶ τὰ οἰκόσημα, οὐχ ἦττον ἠδύνατο κησῆ, τῇ προτροπῇ τῶν συγγενῶν του, νὰ ἀναλάβῃ τοὺς τίτλους τοῦ μαρκησίου καὶ βαρόνου· ἐκείνητο δὲ καὶ πᾶν δικαίωμα πρὸς τοῦτο, διότι, ἀφ' οὗ ἔκειντο ἐν δικαστηρίῳ τὰ συμβόλαια, δι' ὧν ὁ μαρκήσιος παραχωρεῖ τὰ κτήματά του, ἔπεται ὅτι οἱ τίτλοι ἀνήκον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἠγόραζε τὰ κτήματα· ὡς ἐκ τούτου πολὺ τοὺς παρεκάλει, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε αὐτὸς νὰ φέρῃ τοὺς ἐν λόγῳ τίτλους, νὰ μὴ τοὺς φέρῃ πλέον, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ «Φίλιππος Ρουγγιέρου» καὶ τοῦτο ἵνα ἀποφύγῃ ἐνοχλητικὴν συνωνυμίαν καὶ τὰς ἐκ ταύτης παρεξηγήσεις.

Φρουάτων ὁ μαρκήσιος τὴν μεν ἐπιστολῆν, ἀφ' οὗ τὴν ἔσχισεν εἰς χίλια τεμάχια, τὴν κατεπάτησε, τὸν κομιστὴν δὲ ὑβρίσας τὸν ἔρριψε διὰ λακτισμάτων ἀπὸ τῆς μαρκησίνης κλίμακος τοῦ μεγάρου τοῦ ἐπερίμενε προσέτι τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ἵνα διὰ τῆς μάστιγός του ἀποδείξῃ εἰς τὸν πρῶτον ἐπιστάτην του, ὅτι ποσῶς δὲν τῷ ἤρμοζον οἱ τίτλοι, οὗς τόσον ἀναιδῶς ἐκλῆψεν· εὐτυχῶς ὅμως δι' ἐκεῖνον δὲν συνητηθήσαν οὐδαμοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, ὁ πονηρὸς Ἰωσήφ διὰ παντός τρόπου κατῴρθωσεν, ἀφ' ἐνός διαβάλλον ὡς ἐπαναστάτην τὸν πρῶτον κύριόν του, ἀφ' ἐτέρου δωροδοκῶν ἵνα καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἀναγνωρίσῃ νομίμως τοὺς τίτλους τοῦ καὶ οὕτω ὠραίαν τινὰ πρῶταν, ἐν ᾧ εἰς τὸν μαρκήσιον ἠγγέλετο παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἡ ἀπώλεια τῶν τίτλων του, ὁ νέος μαρκήσιος εἰσῆρχετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Ταυρομενίου εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν, ἣν πρὸς περισσοτέραν χλευσὴν ἐξέλεξεν ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ μεγάρου τοῦ μαρκησίου.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ τυφλὸς καὶ λαίμαργος ὄχλος ἐνθουσιωδῶς ἀνευφήμει τὸν ἀρτι γενόμενον μαρκήσιον, οὐχ ἦττον ἢ ἀνωτέρα τάξις καὶ ἐν γένει οἱ εὐγενεῖς, διὰ παντός τρόπου ἐδεικνυον τὰς πρὸς τὸν ἀδικηθέντα εὐγενῆ συμπαθείας των, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' οἱ φίλοι του ἐνήργησαν ὑπὲρ αὐτοῦ τόσον πολὺ, ὥστε ἐπέτυχον τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης ἐν Παλέριμῳ.

Υπὸ τοιαύτας λοιπὸν περιστάσεις εὐρίσκετο ὁ δὸν Φίλιππος, στρέφων ὡς πληγώβεις λέων ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου πύργου του καὶ ὀρκισθεὶς νὰ μὴ ἡσυχάσῃ πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν ἀχρεῖτον ἐπιστάτην του ἄνευ τοῦ προσωπεῖου ἐκείνου καὶ εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν του.

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ ὁ Ρωμαῖος παρὰ τοιοῦτου ἀνδρὸς σώφρονα καὶ λογικὴν συμβουλὴν;

Ἦτο ἤδη ἐσπέρα, ὅτε ὁ Ρωμαῖος εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς ἐρήμου πόλεως· σιγῇ ἄκοα ἐπεκράτει ὅτε αἰφνης εἰς τινα πλαγιοδρομὸν ἤκουσε διαπεραστικὴν κραυγὴν, ἣν ἠκολούθησε πυροβολισμὸς, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνθρωπὸς τις, κρατῶν ὄπλον, ἔκαμψε τὴν γωνίαν· ὁ Ρωμαῖος τὸν ἀνεγνώρισεν· ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ φίλου του Σαλβατόρου.

— Ἀντωνίνο, τοῦ φωνάζει.

Ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν δρομαῖος καὶ θέτων τὸν δεξιὴν εἰς τὸ στόμα, ὡς σημεῖον σιγῆς τῷ ψιθυρίζει:

— Πάει ἓνας! μὴ μ' ἐρωτᾷς· ἐγὼ φεύγω στὰ βουνά, ἂν ὅμως τύχῃ κανένα, εἰπέ πῶς μ' εἶδες εἰς τὴν παραλίαν ἐτοιμαζόμενον νὰ φύγω διὰ τὸ Ρέγγιο!

Καὶ ἠφανίσθη.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐνεποίησεν εἰς τὸν Ρωμαῖον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, οὐχ ἦττον τόσον προσεποιήθη, ὥστε οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του δὲν προέδιδον τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν· ἀκουσῶς δ' ἀνεμνήσθη τῆς σικελικῆς παροιμίας:

Ἄμα πάει ὁ ἓνας, κύττα γιὰ τὸν ζωντανό!

Ἄφ' οὗ ὁ Ρωμαῖος διέτρεξε πολλὰς ὁδοὺς, ἀποφεύγων νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἔφρασε τέλος εἰς τινα μικρὰν πλοατεῖαν, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς ὀπίστας ὑψοῦτο ὑψηλὴ, τετραγώνος καὶ κανονικῆ οἰκοδομῇ· πρὸ ταύτης ἵστατο ὑψηλὸς καὶ εὐρύτερος γέρον, φέρων εὐρέα ἐνδύματα καὶ καπνίζων ἐγγώριον βραχεῖαν καπνοσύριγγα, ἐξ ἧς ἀνεδίδετο παχὺς καπνός, ἐν ᾧ πολὺ προσεκτικὸς παρετήρει παράθυρόν τι τῆς ἀπέναντι οἰκίας, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφωτίζετο.

— Καλὴν ἐσπέραν, μαρκήσιε, ἐφώναξεν ὁ Ρωμαῖος πρὶν ἢ κατέλθῃ τοῦ ὄνου του.

Ὁ γέρον ἐστράφη· ἡ φύσει μελαγχροινὴ ὄψις του ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον τοιαύτη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πάλλευκον γενεαῖδα του, ἐν ᾧ αἱ λευκαὶ ὀφρυς του ἠῤῥξαν τὴν λάμψιν τῶν γαλανῶν καὶ ἀεικινήτων ὀφθαλμῶν του.

— Ἐ! φίλε μου, Ρωμαῖε, τί γίνεσαι; ἀπήντησε, πῶς ἀπ' ἐδῶ;

— Τὰ ἴδια πάντα, ἀνταπήντησεν ὁ Ρωμαῖος, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔκαμε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του νεύμα πληρὴς σημασίας, δὲν μοῦ λές, εἶναι δυνατόν νὰ διανυκτερεύσω ἐδῶ; διότι αὐριον φεύγω διὰ τὸ Μιλᾶτο...

Ἠχηρότατος γέλως τοῦ μαρκησίου τὸν διέκοψε· πρὸ πολλοῦ οὗτος, παρατηρῶν τὴν ἐναντι οἰκίαν, ἤρχισεν ἤδη νὰ φωνάζῃ:

— Χά! χά! ἐπὶ τέλους κλεφτομαρ-

κήσιε; τί φεύγεις ἀπὸ τὸ παράθυρον, φοβεῖσαι τὸ βλέμμα μου, σκύλε, — τὸν παλαιάνθρωπον, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τὸν Ρωμαῖον, ἀπὸ χθὲς εἶνε ἐδῶ διὰ τὰς νέας του ὑποθέσεις. Χά! χά! Ἰωσήφ Ροῦσσο, γιὰ ἔβγα μία στιγμὴ νὰ δοῦμε πῶς φαίνεται κατσοκλέφτης μέσα σὲ στέμμα μαρκησίου; Χά! χά!...

Αἰφνης τρεῖς ἄνδρες, κάμψαντες τὴν γωνίαν τῆς πρὸς τὰ πλάγια ὁδοῦ, ἤρχοντο δρομαῖοι πρὸς τοὺς δύο φίλους· εἰς τούτων πλησιάσας τὸν μαρκήσιον:

— Μαρκήσιε, τῷ λέγει, ἐκεῖ κάτω στὸ δρόμο σκότωσαν τὸν ἐπιστάτην τοῦ Ἰωσήφ! εἶναι ζεστός ἀκόμα!

Ἡσύχως ὁ μαρκήσιος ἐφύσησε τὸν καπνὸν τῆς πίπας του.

— Ἐ! Ραφαῆλλο, φαίνεται ὁ κύριός του θὰ τοῦκοψε καμμιά φλέβα.

— Ἄ! μᾶ, μὲ συγχωρεῖται! ἔγινε κόκκαλο, τὸν κτύπησε στὸ κούτελο.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἄκουσα πυροβολισμόν! περιέργον.

Συγχρόνως ὅμως ἔκτακτος κίνησις ἤρξατο εἰς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν· κατήλθον αὐτῆς ὑπηρεταί, φέροντες δάδας, ὧν τὸ ἐρυθρὸν πῶς περιέβαλλε τοὺς περὶ τὸν μαρκήσιον συνηγμένους· τοὺς ὑπηρετὰς ἠκολούθει μικρόσωμὸς τις ἀνὴρ, βιαίως πάλλων τοὺς βραχιόνάς του καὶ φωνάζων ἀσυναρτήτως διὰ τῆς λεπτῆς καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς του· τούτῳ εἶποντο δύο ὑψηλόσωμοι χωροφύλακες.

Μόλις ὁ ἀνθρωπίσκος ἀντελήφθη τοὺς πρὸ τῆς οἰκίας ἵσταμένους καὶ ἀμέσως προχωρεῖ πρὸς αὐτούς, δεικνύων δὲ εἰς τοὺς χωροφύλακας τὸν μαρκήσιον ἀναφωνεῖ:

— Νά τος! μόνον αὐτὸς ὁ Φίλιππος Ρουγγιέρος ἤμποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ μαρκήσιος οὔτε κἂν ἐκινήθη, ἐδάγκασε μόνον σπασμωδικῶς τὴν καπνοσύριγγά του καὶ εἶτα ἐφώναξε πρὸς αὐτόν:

— Φεύδεσαι, ἀχρεῖτε Ἰωσήφ Ροῦσσο, ἂν καὶ ἄλλο τίποτε ποτέ σου δὲν ἔκαμες, ἀλλὰ σὺ ὁ ἴδιος καλῶς γνωρίζεις, ὅτι οὔτε κἂν ἐκινήθη, ἀπὸ ἐδῶ, ἀφ' οὗ, πρὶν κράξῃς ἐπάνω τοὺς χωροφύλακας, ἔβγαλες τὴν βρωμερὴ σου μούρη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παράθυρον καὶ μὲ εἶδες. Τὸ ἐλησμόνησες; Ἐ! ξυλοσχίστη!

Οἱ χωροφύλακες δὲ ἐκινήθησαν· μόνον ὁ δεκανεὺς τῶν ἐπροχώρησε καὶ καθησυχάσας τὸν μαρκήσιον ἐφώναξε:

— Περιτταὶ αἱ φωναὶ, κύριοι, ὁ φονεὺς εἶναι ὁ Ἀντωνίνος Μέρλος, καὶ τώρα ἀμέσως θὰ συλληφθῇ.

Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦτο ἀκούσας ὁ Ρωμαῖος, προχωρεῖ καὶ:

— Πῶς; ἀνακράζει ὁ Ἀντωνίνος! ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφ' οὗ πρὸ δύο σχεδὸν ὥρων τὸν συνήτησα εἰς τὴν παραλίαν καὶ τὸν εἶδα ἐπιβιβάζομενον διὰ Ρέγγιο;

Ἐκπληκτοὶ οἱ χωροφύλακες προσέβλεψαν ἀλλήλους· μόνον ὁ δεκανεὺς τῶν ἐφαίνετο ἀμφιβάλλον εἰσέτι, τὴν προσοχὴν του ὅμως ἀπέσπασεν ὁ Ραφαῆλος, ὅστις πλησιάσας τῷ ἐψιθύρισεν:

— Ἐ! πατριώτη, ἄκουσε δύο λόγια καὶ ἀπὸ ἐμέ· ἂν θέλῃς νὰ πιάσῃς τὸν Ἀντωνίνο, θὰ τὸν πιάσῃς αὐριον—ἀλλὰ αὐριον, ἀκούεις; Νὰ πᾶς νὰ φυλάξῃς εἰς τὴν παραλίαν μεταξὺ Λεταγιάννη καὶ Γκιαρτίνι· εἶδέ, ἂν σκοπεύῃς νὰ τραβήξῃς τὰ βουνὰ ἄδικα θὰ ψάξῃς, μ' ἐκατάλαβες;

Ὁ δεκανεὺς ἐγέλασε πονήρως.

— Μὰ ἂν δὲν εὐρὼ τίποτα ἐκεῖ ποῦ μοῦ λές;

— Τότε, φίλε μου, φασκέλωστα!

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε, νεύσας μόνον πρὸς τοὺς χωροφύλακας καὶ χαιρετίσας ἀπῆλθεν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ γέρον μαρκήσιος, ἐπιπέμπων τὸν φίλον του μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἴκου του, ἔλεγεν αὐτῷ, ἐνῶ συγχρόνως ἐγέλα τὸν ἡχηρὸν γέλωτά του:

— Ἄφες τὴν φιλοσοφίαν, Ρωμαῖε, καὶ μὴ γυρεύῃς φύλους στ' ἄχυρα· δὲν σοῦ λέγω τὸ ἐναντίον, μὰ δίκηο ἔχει καὶ ὁ Σαλβατόρος, δίκηο καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι δίκηο ἔχουμε· τί τὰ θέλεις, βρέ ἀδελφέ, ὁ καθεὶς ὅπως ἤμπορεῖ, γιὰ τοῦτο ὅ,τι βρέξῃ ἄς καταβάσῃ, καὶ ἂν μοῦ λείψῃ τὸ σπαθὶ ἔχω τὸ μαχαίρι· ὅμως ἄμα λείψῃ τὸ ἄλογο ἔς τὸ χωριάτη ζεῦει καὶ τὸ σκύλο του· ἔτσι λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι.

Ἐτοιμάζετο ὁ Ρωμαῖος ἵν' ἀπαντήσῃ, ὅτε ἀκούσας ποδοβολητὸν ἵππου ἐστράφη ἔκπληκτος.

— Μὴ φοβάσαι, δὲν εἶναι τίποτε, τὸν καθησύχασεν ὁ γέρον, εἶναι ὁ φίλος μας ὁ Ραφαῆλος, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ συνοδεύσῃ ἔς τὰ βουνά!

— Ὁ Ραφαῆλος; γιατί; δὲν εἶναι ἀνάγκη, γνωρίζω τὸν δρόμον.

Ἦδη ὁ Ραφαῆλος εἶχε πλησιάσει.

— Ἄφες, φίλε μου, νὰ κάμω ὅ,τι ἤμπορῶ, τῷ λέγει, τὴν σήμερον εἰς τὰ βουνὰ δὲν εἶναι κανεὶς ἀσφαλής, ὅσους δρόμους καὶ νὰ ἔξέρῃ.

Σιωπηλὸς ὁ Ρωμαῖος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου καὶ ἀναβάς τοῦ ὄνου τοῦ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του.

Z'

Παρὰ τὴν τελευταίαν καμπὴν τῆς κλιτύος τῆς Βαδλιάτσα, ἐν τινι γραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ, ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ Ρωμαίου· ἦτο αὕτη μικρὰ τετραγώνος οἰκία, ἐκτισμένη ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἐκ τῶν λίθων τῶν περὶξ πολυαριθμῶν ἐρειπίων τῶν μοναστηρίων, περιεκυκλούτο δὲ ὑπὸ χαριστάτου ἄλλους ἐκ πορτοκαλεῶν καὶ λειμωεῶν.

Παρ' αὐτὴν εὐρίσκετο καὶ παλαιὰ τις μικρὰ ἐκκλησίαι, ἐν ἣ συνήθως ἡ Φελιτσιῖτα ἠκροάζετο τῆς λειτουργίας· σήμερον ὅμως φαίνεται αὕτη ὑπὸ ἄλλων σκέψεων κατελιγμένη καὶ μὴ ἐνθυμουμένη τὸ θρησκευτικόν της τοῦτο καθήκον· ἀπὸ πρωίας σχεδὸν ἵστατο παρὰ τὸ ἡμιανικτὸν παράθυρον, συνεχῶς παρατηροῦσα τὴν ὁδόν, τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τῆς Μεσσήνης εἰς τὰς ἔξοχάς· αἰφνης ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τὸ μέχρι τοῦδε ρεμβῶδες βλέμμα τῆς·

στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν πλησίον τῆς ἰσταμένην θαλαμηπόλον :

— Νίνα ! τῆ ἐφώναξεν, ἰδέ ! δὲν σοὶ τὸ εἶπα ὅτι θὰ ἔλθῃ ; ... νὰ τος !

Καὶ πράγματι, τὴν στιγμήν ἐκείνην ἰππεύς τις ἔκαμπε καμπήν τινα τῆς ὁδοῦ καὶ ἐφαίνετο διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν ἄλλὰ μόνον ἐρωτευμένος ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τοσαύτης ἀποστάσεως.

— Ἰδοὺ στρέφεται ... Μπα, αὐτὸς δὲν ἔξευρε τὸν δρόμον ... ὦ, βεβαίως εἶναι τὸ μέρος ὅπου χθὲς μᾶς ἔχασε . . . σήμερον ὅμως θὰ εὔρῃ τὸν δρόμον, εἶμαι βεβαία !

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε ταῦτα, μειδιάμα εὐχαριστήσεως διέστειλε τὰ ὠραῖά τῆς χεῖλη.

— Χμ ! βέβαια, ἀπήντησε μετὰ μακρὰν σιγὴν ἡ συνοδὸς τῆς, ὅταν πρόκειται γὰρ γυναῖκες, μὴ σὲ μέλλει κι' ἀμέσως τὸν ἔβρισκετε τὸν δρόμον οἱ ἄνδρες.

— Καὶ βεβαίως, μόνον μιὰ Νίνα ἐστάθη ἱκανὴ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ τὰ ἔχνη μας χθὲς ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ περιστυλίου τῆς μονῆς !

— Ναί ! καὶ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ἀγιοτάτην Παναγίαν, σινγορίνα, ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη ἂν ἐπρόκειτο θὰ τὸ ἐπανελάμβανον, ὅπως χθὲς, διότι, πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι ὁ πατὴρ σου φεύγων μοὶ συνέστησε νὰ σὰς ἐπιβλέπω ὡς μητέρα, ἐγὼ δὲ δὲν ἐννοῶ παρὰ νὰ μένω πάντοτε ἡ πιστὴ ὑπηρέτις του.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, Νίνα, σοὶ εὐχομαι μάλιστα νὰ μένης πάντοτε τοιαύτη ἄλλὰ καὶ ἐμὲ μὲ ἀγαπᾷς, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆς κἀτι, ἂν σὲ παρακαλέσω ἀίφνης ἂν ἐκινούσα ὀλίγον ἀπὸ ἐδῶ τὸ μανδῆλί μου διὰ νὰ εὔρῃ ἐπὶ τέλους ὁ ἀξίωματικός τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ παιδεύεται τόσο !...

Ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἡ Νίνα τῆς ἐκράτησε τὴν χεῖρα.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, κυρία, τί θὰ κάμῃς; σ' ἔναν Ἐλβετόν; ἔναν ἐχθρόν;

— Ἐλβετός, ναί, ἀλλὰ ἐχθρός, ὦ ποτέ ! αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι φίλος τοῦ λαοῦ μας. Μήπως δὲν τὸ ἤκουσες χθὲς ἀπὸ τὸν ἴδιον; ... ὦ, Νίνα μου, ἰδέ ! νὰ τὸ ἄνθος ποῦ τοῦ ἔδωκα, τὸ ἔχει . . . τὸ ἔχει ἐπάνω του, ὥστε μὲ ἀγαπᾷ . . . ἄχ, Νίνα, μὲ ἀγαπᾷ !

Ἀπηλπισμένη ἡ Νίνα ὕψωσε τοὺς βραχίονας ἀνακράξασα :

— Χριστὲ καὶ Παναγία ! καλέ, σινγορίνα, μήπως ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν Ἐλβετόν; Πρὸς στιγμήν ἡ Φελιτσιτά ἔβλεψεν εἰς τὸ κενόν εἶτα :

— Ἀγαπᾷς; μήπως ἔξεύρω καὶ ἐγὼ τί θὰ πῆ, ἀγαπᾷς; . . . Μετ' ὀλίγον δὲ ὡς ἀφυπνισθεῖσα ἀνέκραξεν ἐγκαρδίως : Ναί, τὸν ἀγαπᾷ, ἔαν πράγματι οὕτω πρέπει νὰ ἐκφράσω ὅτι ἀπὸ ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων τίποτε ἄλλο δὲν σκέπτομαι παρὰ ἐκεῖνον, ὅτι φλέγομαι νὰ τὸν ἰδῶ . . . νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν του, νὰ ἀντικρύσω τὸ θερμόν του βλέμμα . . . ὅτι νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ ζῶ αἰωνίως πλησίον του καὶ νὰ ἀποθάνω ὅταν ἀποθάνῃ, τότε βεβαίως ἔχεις δίκαιον, τὸν ἀγαπᾷ !..

Ὀλοφυρομένη ἡ Νίνα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἀνέκραξεν :

— Παναγία, δέσποινά μου ! τί λέγεις, σινγορίνα, δὲν ἐννοεῖς τί λέγεις; συλλογίσου τὸν πατέρα σου.

— Ἄν ὁ πατέρας τὸν ἔβλεπε χθὲς, βεβαίως δὲν θὰ μὲ ἠμπόδιζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ !

— Καὶ ἂν ὁ πατὴρ σου σὲ παρεκάλει; ἂν σοὶ ἔλεγε : Φελιτσιτά ! παιδί μου, ἄφισε τὸ αἶσθημα αὐτό ! δι' ὄνομα τοῦ λαοῦ μας, τοῦ πατρός σου, τῶν φίλων μας, δίδω τὸν αἰσχρὸν αὐτὸν ἔρωτα καὶ λησμόνησε αὐτόν, ὁ ὅποιος αὐρὸν θὰ διατάξῃ νὰ πυροβολήσουν τοὺς πατριώτας σου, τοὺς ἀδελφούς σου ! ἐμὲ, τὸν πατέρα σου !

Τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυζον, βραδέως δὲ ἡ Φελιτσιτά ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη τοῦ πατρός τῆς πολὺ τὴν συνεκίνησεν ! Τὸν ἠγάπα ὑπερβολικὰ, οὐδέποτε δὲ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ πράξῃ τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἀρνησίς του ἐμελλε νὰ ἔσχιση τὴν καρδίαν αὐτῆς.

— Ὁ πατὴρ μου εἶναι πατὴρ μου, ἐψιθύρισε βραδέως, τὸν ὑπολήπτομαι καὶ τὸν ἀγαπᾷ, οὐδέποτε δὲ θὰ τὸν λυπήσω, ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει ἄλλὰ πῶς θέλεις νὰ λησμονήσω ἐκεῖνον; Δὲν ἠμπορῶ, Νίνα, σοὶ λέγω, αἰσθάνομαι ὅτι πολὺ πιθανὸν ἐντὸς μονῆς θὰ κλαύσω διὰ τὴν ἀπειθεῖαν πρὸς τὸν πατέρα μου !

Ἰψώματι τῆς κλιτύς ταῖς ἀπέκρυψε πρὸς στιγμήν τὸν ἰπέα. Τώρα πάλιν ἀνήλθε τὸ ἀνήσυχο βλέμμα του φαίνεται στρεφόμενον ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ ἐξετάζον μετὰ προσοχῆς τὰς διαφόρους ἐξοχικὰς οἰκίας.

Βεβαίως περιέμενε σημεῖόν τι, παρὰ θυρόν τι ἀνοιγόμενον, μανδῆλιον ἢ ἄλλο τι σημεῖον, ὅπερ νὰ τὸν ἐξήγαγε τῆς ἀμυχανίας.

Αἴφνης ἔστη παρὰ κρήνην τινα εὐρίσκοντο ἐκεῖ πολλοὶ κόρακι πλύνουσι. Τὰς ἐρωτᾷ . . . τοῦ χαμογελοῦν καὶ τοῦ δεικνύουν τὰς διαφόρους οἰκίας. Ἄλλὰ μήπως δύνανται νὰ τῷ εἰπωσι θετικόν τι, ἀρ' οὐ ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα;

Ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἦδη εὐρίσκεται εἰς τὸν δρόμον τῆς οἰκίας . . . Ἄχ θὰ τὸν μαντεύσῃ; Δὲν θὰ ἀκούσῃ ἢ καρδίᾳ του τὴν ἰδικὴν τῆς, ἣτις πάλαι ὀπισθεν τοῦ ἦδη ὀλίγον ἀπέχοντος παρὰ θύρου; . . . Τίποτε ! ἐτελείωσεν . . . Ἀπῆλθε.

— Νίνα ! Νίνα ! ἀνέκραξεν, ἔφυγε, ποτέ δὲν θὰ μὲ εὔρῃ ἄρας με, λοιπὸν νὰ ἀνοίξω αὐτὸ τὸ κτηροκλήνον παρὰ θύρον καὶ νὰ τῷ φωνάξω : « Ἐδῶ εἶμαι ! σὲ ἀγαπᾷ ! σὲ περιμένω ! ἔλθέ ! . . . »

Ἄκκαμπτος ὅμως ἡ Νίνα ἐπέμενε εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός τῆς, ὡς πιστὴ θαλαμηπόλος, ἀλλὰ καὶ ἡ Φελιτσιτά δὲν ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδέαν τῆς, σκεπτομένη ὅτι καὶ ὁ πατὴρ τῆς αὐτὸς οὐδέποτε θὰ τῆς τὸ ἐπέτρπεν, οὐ-

τος δὲ ἦτο ὁ κύριος τῆς ὄφειλεν ἄρα νὰ ὑπομεινῇ οὐδέποτε ὅμως ἡ ὑπακοὴ τῆς ἐφάνη τόσο πικρὰ καὶ βαρετὰ ὅσον τὴν στιγμήν ταύτην.

[Ἐπετα συνέχεια].

A. Δ. X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Εὐφημίαν Α. Καρδαρᾶν, Καν' Ὀλυμπίου καὶ κ. κ. Σεβασμ. Ἀρχιεπ. Ἀθέρσιον, Χαράλαμ. Β. Σιμπούλου, Γεώργ. Γεωργιάδην, Σπυριδ. Β. Γερμανόν, Βενεδίκτον Α. Ἀρτέμιον, Κ. Πέερ, Α. Ἀδαμαντίδην, Γεώργ. Χελιώτην, Γεράσιμ. Λικαρδόπουλον, Γ.Ι. Κουρεντήν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν.— κ. Μαρτῖνον Γ. Μονόπολιν. Ἐλήφθησαν ρουβλία 12 Ἐὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφησαν ἀμφοτέροι, πρὸς οὓς ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης ἑβδόμης. Ἐγράψαμεν.— Δεσποινίδα Ρηγγίναν Χ. Λούζη. Παρακαλοῦμεν, συμμορφωθῆτε τῇ ἐπιστολῇ μας. Δὲν θὰ ζημιωθῆτε.— κ. Ἐμ. Βεκιερέλλην. Τόμος Ε' « Ἐκλεκτῶν » καὶ φύλλα παρεδόθησαν. Διευθύνσις διωρθώθη — κ. Ἐμ. Καϊσάριον. Ἐλήφθη ἐπιταγὴ ἐκ ὄρχαμῶν 44, ἀντίτιμον φύλλον. Ἐὐχαριστοῦμεν.— κ. Δ. Χ. Χριστοδούλου. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν Βεβαιωθῆτε ὅτι αἱ καθυστερήσεις δὲν εἶνε πάντοτε λάθη τῆς διεκπεραιώσεως. Ἐὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προθυμίαν σας.— κ. Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον. Ἡμερολόγιον « Ρωμηοῦ » ἀπεστάλη Μᾶς ὀφείλετε λ. 10.— κ. Γ. Βογιατζῆν « Μαρία Ἀντωνιέττα » ἀπεστάλη τῷ κ. Α. Σ.— κ. Κ. Πάστραν. Διωρθώθη διευθύνσις σας.— κ. Ἡρ. Βασιλειάδην. Ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν.— κ. Τηλέμαχον Δ. Παππάζογλου. Ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν.— κ. Πάνου Ε. Κοντογούρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον λησμοῦ. Ἐὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως.— κ. Θεόδωρον Γρουκάρην Κατὰ λάθος τῆς διεκπεραιώσεως παρελήθη τὸ ὄνομά σας « Ἡδὴ θὰ λαμβάνετε τακτικῶς τὰ φύλλα.— κ. Ν. Ἰω. Νάκον. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν.— κ. Π. Δούμουραν. Ἀπεστάλη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πρωοῦνται τὰ ἐσθὲ βιβλία :

[Αἱ ἐν κρονθῆσει βιβλία σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως τεχυρορμικῶν τελῶν].

- « Τὸ Τριακοσιδραχμὸν » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λσπ. 50 [60]
« Παλαιὰ Ἀμαρτία », λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]
« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορῶν Ρονσον-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
« Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλῆς Δρ. 4,50 (4,70)
« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετὰφρασίς Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
« Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]
« Ἐλληνικὴ » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)
« Κομφόδια » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
« Ὁ Γουζάλης Κορδοβίσης ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστορημα Δρ. 4,50 [4,70]
« Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
« Ἡ Ναζίζ Μαριάνθη » μυθιστορημα πρωτότυπον Δρ. 4,30 (4,50)
« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστορημα Ἰουλίου Βέρν, Δρ. 4,70 (2)
« Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου », μυθιστορημα εἰς 6 τόμους Δρ.8 (9)
« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς » μετὰφρασίς Γ. Κ. Ζηλακώστα Δρ. 4 (4,50)
« Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
« Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 4 (4,10)